

РЕШЕНИЕ

№ 3956

гр. София, 02.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 02.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3030** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.251 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б (ЗОВС) във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Й. В. от Г.С., К. „М. Л. - запад”, ул. „Майстор А. Р.” № 15 срещу ЗАПОВЕД № 161/07.04.2010 г. на Д. на С. „В. И.”- МО, с която му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” за извършено дисциплинарно нарушение по чл.244, т.7 вр. чл.245, ал.1, т.5 и ал.2 ЗОВС и на основание чл.165, т.3 ЗОВС е прекратен договора за В. С. за длъжността „старши специалист” в С. „В. И.”. Твърди се в жалбата, че дисциплинарно наказание му е наложено за състав на престъпление без по отношение на него да има влязла в сила осъдителна присъда. По отношение невявяването на работа посочва, че личните му документи са му върнати едва на 31.03.2010 г., което препятствало явяването му на С.. Посочва неспазване на реда за налагане на дисциплинарното наказание, както и мотивирането на заповедта с доказателства, които могат да бъдат относими само в наказателния процес. В писмена защита от 02.11.2010 г. посочва, че не е запознат и не му

е връчвана заповед за отстраняване от длъжност. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени заповедта за наложено дисциплинарно наказание “уволнение”, като му се присъдят направените в производството разноски.

Ответникът директор на Главна дирекция “Гранична полиция” – МВР оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед №0421 от 03.11.2009 г. на Д. на С. „В. И.” (СВИ) на основание чл.246, ал.2 ЗОВС и чл.160, ал.1, т.1 ППЗОВС е назначена комисия за извършване на служебна проверка във връзка с извършено нарушение от старшина М. Й. В..

С писмо № ДП-170-С-Пр/05.11.2009 г. (вх.№ 4061/11.11.2009 г.)

на прокурор Дерменджийски от ВОП – С. до Д. на С. „В. И.” последният е уведомен, че във ВОП – С. се води досъдебно производство № 179-С-Пр/2009 г. срещу старшина М. Й. В. за престъпление по чл.321, ал.3, пр.2 и 4 вр. ал.2 НК и по чл.195, ал.1, т.4, пр.2 вр. чл.194, ал.1 вр. чл.20 НК, като с постановление от 03.11.2009 г. е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража” за 72 часа, а с определение от 05.11.2009 г. на СВС на жалбоподателя е определена постоянна мярка за процесуална принуда „Задържане под стража”.

С постановление вх.№ 4236/24.11.2009 г. на прокурор Дерменджийски при ВОП . С. жалбоподателя В. е привлечен в качеството на обвиняем по досъдебно производство № 179-С-Пр/2009 г., за това че, за времето от неустановена дата през м.октомври 2009 г. до 03.11.2009 г. в Г.С. участвал на територията на Г.С. в организирана престъпна група с длъжностни лица от МВР, организирана и ръководена от гражданското лице А Е колев, ЕГН * с цел да вършат съгласувано в страната, при условията на продължавано престъпление, кражби на МПС, посредством технически средства и специален начин, както и за това, че на 03.11.2009 г. в съучастие с А Е К - извършител, като помагач отнел чужда движима вещ – МПС л.а. марка „БМВ 320 Д” с рег. № СА 3563 МА.

Установява се от докладна записка на Д. на С. „В. И.” – поделение 46380 – МО до министъра на отбраната изх.№ 22-04-108/06.11.2009 г., че на 03.11.2009 г. около 01.00 часа старшина М. Й. В. от под.46380 е задържан в момент на

извършване на противозаконно отнемане на МПС. В хода на извършена служебна проверка съгласно чл.159, ал.2 ППЗОВС било установено, че старшина В. заедно с други двама служители на МВР е участвал в група за извършване на противозаконно отнемане на автомобили, като предварително е изучавал и отбелязвал автомобилите за отнемане, а впоследствие е осигурявал наблюдението, охраната и ескортирането им. Действията на В. са квалифицирани в писмото като нарушение на чл.166, ал.1, т.2 ЗОВС и чл.114, т.4 и чл.115, ал.1, т.7 от Устава за войсковата С. в Върхожените сили на Република Б (Устава), за което директорът на службата бил предприел действия за дисциплинарно уволнение.

Установява се от протокол от 31.03.2010 г. (изх.№ 986 от 06.04.2010 г.) на комисията, назначена със заповед № 0421 от 03.11.2009 г., за извършване на проверка, че взетата по отношение на жалбоподателя мярка за неотклонение „задържане под стража“ е изменена в „парична гаранция“ с влязло в сила на 25.03.2010 г. определение на СВС, когато жалбоподателят е освободен от ареста на ОС „Следствени арести“ – Г.С.. До датата на изготвяне и подписване на протокола на 31.03.2010 г. жалбоподателят не се е явил на работа, не е уведомил за причините за отсъствието си, нито е представил болничен лист или друг документ за неявяването си. Комисията е намерила, че деянията на старшина В. и техния широк медиен отзвук водят като пряка последица до накърняване престижа на Службата и на Министерство на отбраната и хвърлят петно върху честта и достойнството на военнослужещите, спазващи стриктно закона и изпълняващи съвестно воинския си дълг. Комисията е установила виновно неизпълнение на задължения в нарушение на чл.114, т.4 и чл.115, ал.1, т.7 от Устава за войсковата С., доколкото В. съзнателно е действал в нарушение на законите и обществения ред в странат с цел лично облагодетелстване чрез нанасяне на вреди на държавни институции и частни лица. Тези деяния, както и неявяването на работа в периода 26.03. – 31.03.2010 г. са квалифицирани като тежки нарушения на военната дисциплина, основание по чл.241, чл.245, ал.1, т.5, чл.245, ал.2 и чл.244, т.7 ЗОВС за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

Видно от протокол от 07.04.2010 г. с жалбоподателя е проведена беседа на основание чл.163, ал.1 ППЗОВС с участие на членовете на комисията, назначена със заповед № 0421/03.11.2009 г.

жалбоподателят е запознат със съдържанието на протокол рег. № 986/06.04.2010 г. и с писмените доказателства, приложени към протокола. На предложението на комисията за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” е дал следните обяснения: забавено връщане на личните документи, което пречатвало движението му до 01.04.2010 г. Посочва, че не е участвал в деянията, по които му е повдигнало обвинение, а „се намирал в автомобил и очаквал А”, а другите факти не счита за безспорно установени.

Издадена е оспорената в настоящето производство заповед на Д. на СВИ № 161/07.04.2010 г. Посочено е в заповедта във връзка с описаната накратно фактическа обстановка по случая, че на 02 срещу 03.11.2009 г. жалбоподателят М. Й. В. е задържан при проведена полицейска акция, като в хода на досъдебното производство са установени данни за извършени престъпления по НК. Прието е в заповедта, че с действията си жалбоподателят съзнателно е нарушил законите, обществения ред в страната и правилата на военната дисциплина и в резултат на това е уронил престижа на С. „В. И.”, с оглед на което му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”. Видно от ръкописното отбелязване върху заповедта същата е връчена на жалбоподателя на 07.04.2010 г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена на 20.04.2010 г., т.е. в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен съд съобразно чл.251 ЗОВС, като съдът намира същата за **ДОПУСТИМА**.

Разгледана по същество и при гореустановената фактическа обстановка съдът намира от правна страна жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.248 ЗОСВ вр. чл.137, ал.4 ППЗОСВ вр. чл.161, т.3 ЗОСВ, доколкото с т.2 от заповед № ОХ-137/30.03.2010 г. министърът на отбраната е делегирал правомощия на Д. на СВИ да прекратява договорите за В. С. на военослужещите до военно

звание „майор”. Не е налице отменително основанието за незаконосъобразност по чл.146, т.1 АПК.

Съгласно чл.148, ал.1 ППЗОВС дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Съдът приема, че оспорената заповед е издадена във формата по чл.148, ал.1 ППЗОВС с точно и конкретно описание на фактическата обстановка, правна обосновка на извършеното нарушение и наложеното наказание, доказателства, въз основа на които е установено нарушението съобразно основанието за незаконосъобразност по чл.146, т.2 АПК. Съдебната практика по въпроса относно излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, е постоянна и започва с ТР 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага постоянно и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В оспорената заповед са цитирани протокол № 986/06.04.2010 г. за извършена проверка от дисциплинарно разследващият орган, протокола за проведената беседа рег. № 988/07.04.2010 г., писмени доказателства, свързани с образуваното досъдебно производство № ДП-179П-Пр/09 г. по описа на ВОП, вкл. публикации от средства за масово осведомяване, в които е отразена полицейската операция от втори срещу трети ноември 2009 г., когато жалбоподателят и служители на МВР са задържани заедно с лица от криминалния контингент (А К – Хастара). Ето защо всички изложени в същите писмени доказателства факти и обстоятелства по случая, следва да се считат и като мотив на обжалваната заповед. В тази връзка са изцяло неоснователни доводите на жалбоподателя в жалбата му, че цитираните доказателства от ВОП и публикациите от пресата са неотнормирани към наложеното му дисциплинарно наказание. Напротив, посочените с тях факти и обстоятелства допълват мотивите на оспорената заповед, което е напълно законосъобразно съгласно цитираната задължителна съдебна практика. Материалната законосъобразност на изложените от

административния орган мотиви, както и изпълнението на процедурата по освобождаване от С. по специалния материален закон – ЗОВС и ППЗОВС, съдът следва да провери по повод на съдебния контрол.

Съгласно разпоредбата на чл.249, ал.2 ЗОСВ - дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от 2 месеца от установяване на дисциплинарното нарушение и не по-късно от шест месеца от извършването му. Дисциплинарното нарушение се смята установено от момента на узнаването му от дисциплинарно наказващия орган (ДНО). Т.е. установяването на нарушението става, когато материалите от дисциплинарното производство *постъпят* при компетентния дисциплинарно наказващ орган, а не когато последният получи първия сигнал или данни за конкретното нарушение. Анализът на текстовете налага извода, че в конкретния случай извършеното нарушение следва да се счита за открито с представянето на наказващия орган на протокол рег. № 986/06.04.2010 г. за резултатите от проведената проверка, разпоредена със заповед № № 0421/03.11.2009 г. Именно тогава дисциплинарно-наказващият орган е получил материалите от дисциплинарното производство, за да може да установи по категоричен начин извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. Оспорената заповед е издадена на 07.04.2010 г., т.е. в двумесечния срок по чл.249, ал.2 ЗОВС.

Съгласно чл.246, ал.1 ЗОВС дисциплинарните нарушения се установяват от преките командири или началници на нарушителите. Когато на военнослужещия се налага дисциплинарно наказание уволнение, съответният командир или началник назначава извършване на служебна проверка за събиране на доказателства за извършеното нарушение, изслушва нарушителя или приема писмените му обяснения. В случая е налице основание по смисъла на чл.141, т.2 и т.3 ППЗОВС за извършване на служебна проверка въз основа на публикациите от пресата и писмо на прокурор Дерменджийски от ВОП от 05.11.2009 г. Такава служебна проверка е разпоредена със заповед № 0421/03.11.2009 г. на Д. на СВИ съобразно изискването на чл.142, ал.1 ППЗОВС и е извършена от специално назначена комисия по чл.142, ал.3 ППЗОВС. За дейността си комисията е съставила протокол, който съдържа реквизитите по чл.143, ал.1 ППЗОВС – протокол рег. № 986/06.04.2010 г. В протокола са описани всички доказателства, които са събрани в хода на дисциплинарното разследване съгласно чл.143, ал.2 ППЗОВС. В срока по чл.144, ал.1 ППЗОВС е проведена беседа, за която е

съставен протокол рег. № 988/07.04.2010 г. Видно от съдържанието на протокола за проведена беседа жалбоподателя е запознат с протокол рег. № 986/06.04.2010 г. и приложените към него писмени доказателства, поради което доводите на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения в тази насока са изцяло неоснователни. Занокът не предвижда никаква специална форма за връчване или запознаване на лицето с доказателствата, събрани в хода на едно производство. Т.е. не следва автоматично да се пренасят изискванията за начин на връчване на индивидуалния административен акт (ИАА) към съобщаването на данни, събрани в хода на производството, което завършва с издаване на ИАА. По изложените съображения запознаването на жалбоподателя с протокол рег. № 986/06.04.10 г. и събраните в хода на дисциплинарното разследване доказателства е извършено правилно, без да е накърнено правото на защита на засегнатото лице да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение, както и да организира защитата си срещу него. Посочването на погрешна разпоредба като основание за съставяне на протокол рег. № 988/07.04.2010 г. не е съществено процесуално нарушение, нито порок във формата на протокола, който съдържа реквизитите по чл.143, ал.1 ППЗОВС. Очевидно военнослужещият не е дал писмени обяснения, които се прилагат към протокола за беседа съгласно чл.144, ал.4 ППЗОВС. Материалите от служебната проверка са изпратени на ДНО съгласно чл.246, ал.2 ЗОВС и чл.145, ал.1 ППЗОВС. С получаване на материалите от служебната проверка ДНО е преценил дадените от служителя обяснения по време на беседата, с което е изпълнена процедурата по чл.246, ал.4 ЗОВС. По изложените съображения съдът приема, че законосъобразно е изпълнена цялата дисциплинарно наказателната процедура по чл.246 ЗОВС вр. чл.141 – 145 ППЗОВС във връзка с отменителното основание по чл.146, т.3 АПК и в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Дисциплинарно наказание е наложено на основание чл.245, ал.2 ЗОВС вр. чл.115, ал.1, т.7 от Устава за войсковата С. на ВС на РБ - за тежко нарушение на военната дисциплина, свързано с нарушение на забраната по чл.115, ал.1, т.7 от Устава да не се нарушават законите и общественият ред в страната. Несъмнено задължението за спазване на законите и установения в страната обществен ред е насочено към всички граждани на Република

Б, но обществото ни е особено чувствително към нарушение на тези изисквания, извършени от лица със специално служебно положение - военнослужещи и служители на МВР. Тяхното служебно положение по призвание е насочено към охрана и защита на живота и собствеността на всички граждани, т.е. те по призвание трябва да бъдат еталон за поведение и пример за подражание. Отбраната на Република Б е част от националната сигурност (чл.4, ал.1 ЗОВС), система от политически, икономически, военни, социални и други дейности за осигуряване на *стабилна среда на сигурност* (чл.3, ал. ЗОВС). За ангажиране на дисциплинарната отговорност на тези служители *не е необходимо доказване на извършено закононарушение (престъпление или друга вреда)* – такова доказване се извършва в хода на друг процес (наказателен или граждански по повод на настъпилите вреди). Така, за да се ангажира дисциплинарната отговорност на военнослужещия не е необходимо да е доказано извършено от него престъпление. Достатъчно е, че служителят е допуснал поведение, с което е позволил да бъде привлечен като обвиняем, срещу него да бъде повдигнато обвинение и да тече наказателно производство. Съдът дори приема, че завършването на дисциплинарното производство с оправдателна присъда *не е основание* за отпадане на наложеното дисциплинарно наказание, защото последното се налага не за извършено престъпление (не е в правомощията на ДНО да установи това престъпление), а за нарушение на служебната дисциплина. Затова са изцяло неоснователни доводите на жалбоподателя в жалбата, че наказание му е наложено за извършено от него престъпление. Изложените мотиви в оспорената заповед са изцяло в друга насока, свързана със задължението на военнослужещите да спазват законите, обществения ред, *да притежават високи морални норми на поведение, както в служебния, така и в личния живот*. Затова старшина М. В. не е наказан с дисциплинарно уволнение за извършено от него престъпление, а затова, че с поведението си е нарушил изискванията за спазване на закона и морала, с което недопустимо е уронил престижа на С. „В. И.". В този смисъл изложените факти и обстоятелства в оспорената заповед, както и в протокол рег. № 986/06.04.2010 г. (който следва да се счита за част от мотивите на заповедта) касателно повдигнатото на жалбоподателя обвинение за извършено престъпление по НК не касаят извършено дисциплинарно нарушение, а са пояснение,

защо деянието на В., добило широк медиен отзвук, е накърнило престижа на СВИ и на Министерство на отбраната. Неслучайно в протокол рег. № 986/06.04.2010 г. поведението на жалбоподателя е сравнено с дължимото поведение на военнослужещия и е прието, че същото хвърля петно върху честта и достойнството на военнослужещите, които спазват стриктно закона и изпълняват съвестно воинския си дълг.

Уставът за войсковата С. на въоръжените сили на Република Б урежда детайлно дължимото поведение на военнослужещите, свързано със спазване на закона, обществения ред и морала – чл.109, ал.1 и ал.2, чл.110, т.8, чл.111, т.9. Не е необходимо всички тези норми да бъдат цитирани в оспорената заповед, защото същите дават рамките, в които военнослужещият дължи поведението в противовес на описаното в оспорената заповед - задържане по време на полицейска акция със съмнение за участие в организирана престъпна група, ръководена от лице от криминалния контингент. Без значение за спора относно дисциплинарната отговорност на жалбоподателя е, дали това обвинение в престъпление ще бъде потвърдено с осъдителна присъда. Самият факт на допускане на контакт с криминално проявено лице, на задържане на 03.11.2009 г. заедно с А К при използване на техническо средство – подбран или подправен ключ, с цел отнемане на чужда движима собственост – МПС, е достатъчен, за да обоснове пълно и безпротиворечиво доказване на вмененото нарушение - тежко нарушение на военната дисциплина, свързано с нарушаване законите и обществения ред в страната, което чрез добития широк обществен отзвук има за пряка последица накърняване и уронване престижа на службата. Всички писмени доказателства от административната преписка (цитирани в оспорената заповед) навеждат на несъмнен и безпротиворечив извод за извършване на вмененото на жалбоподателя дисциплинарно нарушение. Законодателят е разширил дисциплинарната отговорност на военнослужещите и изисква определено поведение от тях не само във връзка с изпълнение на служебни задължения, а и в обществения живот, в работно и в извънработно време и извън местоработата. Следователно дисциплинарна отговорност се ангажира и в случаите на действия, с които са допуснати правонарушения по други действащи в държавата закони (извън ЗОВС) или са морално укорими, дори когато деянието не е свързано с изпълнение на служебни задължения. Така отговорността на

военнослужещите е различна от дисциплинарната отговорност по действащия Кодекс на труда, като нарушенията на установения обществен ред представляват нарушение на служебната дисциплина и са основание за дисциплинарна отговорност, независимо от това дали е налице основание и за наказателна или административнонаказателна отговорност (чл.243, ал.1 ЗОВС). Ето защо са изцяло неоснователни възраженията на жалбоподателя, че дисциплинарната му отговорност може да бъде ангажирана само при наличието на влязла в сила осъдителна присъда. Дисциплинарната и наказателната отговорност са самостоятелни. Едно и също поведение може да осъществява както фактическия състав на дисциплинарно нарушение, така и фактическия състав на престъпление, но между последните няма връзка на преюдициалност или зависимост. Напротив поведението може да се квалифицира като дисциплинарно нарушение без да представлява престъпление. В случая дисциплинарната отговорност на служителя е ангажирана не за осъждане за умишлено престъпление от общ характер по смисъла на чл.245, ал.1, т.1 ЗОВС, а за тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неспазване на законите и установения обществен ред. Дори наличието на образувано наказателно производство срещу военнослужещ съдът намира за уронващо престижа на службата с оглед обществената нагласа и нетърпимост на прояви свързани с връзки на лица със специално служебно положение с лица от криминалния контингент. В писмените си обяснения по реда на чл.163, ал.1 ППЗОВС В. посочва, че „се намирал в автомобила и очаквал А”. Т.е. не е необходимо да бъде доказана съвместната престъпна дейност на двете лица. За ангажиране на дисциплинарната отговорност на военнослужещия са достатъчни контактите на жалбоподателя с това лице. Ето защо с поведението си в случая жалбоподателят е допуснал грубо погазване на законовите норми, установени за всички граждани в обществото, а допускането на **съмнение** в участие в престъпна група и извършване на престъпления е несъвместимо с оставането му на С.. По изложените съображения и като е наложил на военнослужещия най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение” ДНО не е допуснал нарушение на материално правните норми по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

Съдът намира за доказано и вмененото на жалбоподателя нарушение по чл.245, ал.1, т.5 ЗОВС, доколкото жалбоподателят е

получил личните си документи на 31.03.2010 г. и не е представил доказателства, че се е явил на работа в срок до 06.04.2010 г. (отрицателният факт на неявяване на работа не подлежи на доказване от административния орган). Мотивите в тази насока са само за пълнота на изложението, защото съдът приема, че вмененото нарушение в уронване престижа на службата е напълно достатъчно, за да обоснове налагането на най-тежкото дисциплинарно наказание. Изложените в писмената защита на жалбоподателя доводи свързани с издадена заповед № 434 от 12.11.2009 г. на Д. на СВИ, с която жалбоподателят е отстранен временно от длъжност, са изцяло неотносими към спора. Издадената заповед за отстраняване е отделен акт, който няма никаква връзка с наложеното дисциплинарно наказание, нито има законово основание да се приемат мотивите на жалбоподателя в писмената му защита, че „ако е бил запознат със заповедта за отстраняване, правното му положение би било различно”. По изложените съображения съдът приема, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна съгласно чл.172, ал.2 АПК. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й. В. от Г.С., К. „М. Л. - запад”, ул. „Майстор А. Р.” № 15 срещу ЗАПОВЕД № 161/07.04.2010 г. на Д. на С. „В. И.”- МО, с която му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” за извършено дисциплинарно нарушение по чл.244, т.7 вр. чл.245, ал.1, т.5 и ал.2 ЗОВС и на основание чл.165, т.3 ЗОВС е прекратен договора за В. С. за длъжността „старши специалист” в С. „В. И.”, като неоснователна.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: